

LBRIS

We know
books

Ionela HADÂRCĂ

UHU

GHID

DE REEDUCARE A PĂRINȚILOR

Ilustrații de Leonid GAMARȚ

EDITURA
PRUT

CUPRINS

Mă numesc Uhu	3
Cine pe cine educă	7
Despre dulciurile mâncate pe ascuns	9
Despre telefoane	11
Despre „iartă-mă”	14
Despre maimuțărit	16
Despre cuvântul „nu”	18
Despre sport	21
Despre alegeri	24
Despre alintare	27
Despre independență	29
Despre superstiții	33
Despre plastic	34
Despre noapte și zi	37
Despre dietă	39
Despre cipici	42
Despre cadouri	44
Despre medicamente	47
Despre bani	49
Despre timp	52
Despre teme pentru acasă	55
Despre strigăte	57
Despre eșec	59

Mă numesc Uhu

Nume: Ciuf de Păduré
Prenume: Uhu
Gen: Masculin
Înălțime: 36 cm
Greutate: perfectă
Vârstă: înfloritoare

Sunt o bufniță splendidă, înțeleaptă și foarte modestă. Locuiesc în coasta orașului Mofturești. Numele meu deplin este Uhu Ciuf de Păduré (accentul pe „e” face referire la proveniența mea nobilă – dinastia Bulbucăților, care a domnit trei sute de ani peste toate zburătoarele din Codrii de Aramă). Iată și adresa mea: Poienița Omizilor, stejar 3/2, creanga 14.

Locuința noastră este încăpătoare. E o scorbură cu trei camere moderne, în care conviețuiesc cu soția mea, Bufna, și cei doi copii ai noștri – Ciufi și Cucușița. Cu doi arbori mai la stânga stau socrii mei – Bufnica și Bufnicul. Ei ne ajută în ale gospodăriei și îi supraveghează pe cei mici cât zburăm după hrană.

Cândva Moftureștiul – un orașel drăguț, situat la poalele munților Carpați – era înconjurat de o pădure deasă. Însă, cu timpul, oamenii au început a tăia pădurea, iar în locul ei au ridicat clădiri cu multe etaje. Câțiva vecini de ai noștri au fost nevoiți să se mute în desiș. Nu am avut norocul să plece și doamna Ciocănitore, care și-a făcut cuib în vârful copacului și ne bocănește toată ziua la cap. Astfel, nu mai pot dormi nicio clipă după vânătoarea de noapte. Îmi fac o cafeluță din gândăcei și ies pe ram pentru exercițiile de rotire a gâtului.

Noi, bufnițele, știți, suntem absolut magnifice și avem mult bun-simț. Ca majoritatea animalelor nocturne, suntem educate și nu deranjăm pe nimeni. Nu ne aude nimeni nici fâlfâitul aripilor. Nici vorbă să cârâim ca găinile sau să măcăim fără rost, ca rațele. Nici să ciocănim în copac ca perforatorul. Dar, mă rog, nu toți sunt de viță nobilă, de aceea ne străduim să nu le atragem atenția celor care încearcă să ne scoată din sărite.

Trebuie să adaug că, pe lângă nenumăratele noastre calități, mai avem un auz foarte ascuțit și un văz pătrunzător. Aceste simțuri ale noastre sunt de patru ori mai fine decât ale pisicilor! Așadar, auzim orice foșnet pe o rază de mulți metri.

Ca orice bufniță fenomenală (și foarte modestă), nu obișnuiesc să-mi bag ciocul unde nu-mi fierb șoriceii, însă scorbura noastră dă direct spre ferestrele familiei Tartinescu, cea care locuiește în blocul nou-nouț de vizavi. Și vrei, nu vrei, îi văd, îi aud pe toți. Știu ce vorbesc unii cu alții, cum se ceartă, cum se împacă, cum își sărbătoresc zilele de naștere și cum își petrec timpul liber. Sunt niște oameni de treabă, chiar foarte. Au, și ei, doi copii. Băiețelul se numește Dan,

fețița – Clarisa. Ambii pleacă dimineața la școală cu ghiozdanele în spate, de mână cu părinții sau cu bunicii lor.

Dar am observat și multe diferențe între viața oamenilor și cea a bufnițelor. Despre aceasta vreau să discut cu tine. Însă te rog să păstrezi conversația noastră în taină, căci bufnițele, superbe (și modeste) cum sunt, mai sunt și foarte secrete.

Cine pe cine educă

Am observat că în familia Tartinescu, dar și în alte familii, părinții îi educă pe copii. De obicei, adulții consideră că au întotdeauna dreptate. Ei știu ce este mai bine pentru cei mici. Îi învață permanent câte ceva și le fac o sumedenie de observații. De asemenea, părinții mai întotdeauna întârzie undeva. Deseori merg înaintea copiilor, le spun întruna să grăbească pasul, să se îmbrace mai iute și să mănânce mai repede. Asta se întâmplă până când copiii cresc, apoi, brusc, toate grijile părinților dispar și aceștia se pun pe așteptat. Atunci copiii sunt deja mari și mereu grăbiți. Și iarăși nu au timp unii pentru alții.

La noi e invers. Noi, bufnițele, credem că anume copiii îi educă pe adulți, de aceea ne străduim să ascultăm cât mai mult ce au ei de spus. Din ziua în care crapă oul și puiul apare pe lume, noi știm că el vede lucrurile altfel decât noi. Iată de ce ne străduim să ținem minte, în amănunte, această perioadă. Nu-i vorbă, ne îngrijim și noi puii. Îi învățăm să zboare și să își dobândească hrana. Dar, dacă ei ne cer să ne oprim ca să ne dăm huța pe un ram, să facem baie în râuleț sau să admirăm o ceată de lilieci, nu vom refuza nici în ruptul capului. Ne așezăm lângă ei și începem să cercetăm lumea ori, pur și simplu, să ne bucurăm de ea, așa cum știu doar cei mici.

Probabil, oamenii au foarte multe griji pe capul lor și, dacă nu le descâlcesc, se întâmplă ceva grav de tot. Altfel, de ce nu s-ar opri și ei pentru cinci minute ca să urmărească furnicile cu fărâmituri enorme în spate? Sau să miroase florile de cireș. Sau să se culce pe iarba verde ca să urmărească norii. Mă întreb ce fel de griji ar merita un astfel de sacrificiu, dar nimic nu-mi vine în minte.

